

**MẸ VIỆT NAM ƠI!
DÂN TA CÓ TỘI TÌNH GÌ?
(VIETNAM, QU'AS TU FAIT DE TES FILS?)**
Tác giả: Pierre Darcourt --- Dịch giả: Dương Hiếu Nghĩa

CHƯƠNG MỘT

MỘT NĂM SỰ THỤ N L

Một không khí yên lặng hốt sực lòng và kinh ngạc đang đè nặng trên cánh đồng ruộng non trẻ của Miền Nam Việt Nam. Vào lúc 8 giờ sáng ngày **thứ bảy 27 tháng giêng năm 1973**

, cuộc chiến dài nhất thế kỷ (tới hai mươi tám năm nay) trên nguyên tắc coi như đã chấm dứt.

Tôi đã chứng kiến cuộc chiến non trẻ buổi chiều tháng chạp năm 1946 trên ruộng con đường âm u của Hà Nội, ruộng con đường đầy âm thanh vang dội của ruộng tiếng nổ, của ruộng loạt súng đả liên và ruộng tiếng reo hò

Cả hai người lính Vệ Quân (dân quân cả Võ nguyên Giáp) đang tiến công vào các khu vực của người Pháp.

Cũng có thể tôi đã nghe thấy tiếng cuốc chiêng nôm chòm đất mới nào đó cách Sài Gòn khoảng 2 giờ lái xe, lúc tôi đang nấu trong một lò cát ở Đèo Chuối, trên đường đi Đà Lạt. Tôi đã cùng người chung một lon bia với một học sĩ quan thuộc Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa còn rất trẻ, có thể anh nôm chòm chào đi khi cuốc chiêng bùng nổ.

Cái tiến đánh nào tôi đang có một bầu trời đêm bóng tối và súng cối. Khu vực liên lạc ngay trên lò cát đã bị nổ nát mọi gì liên.. Mùi thuốc súng nổ nổ cả lên tiến công hàng đống tôi phải bỏ. Nhưng tiếng nổ đã làm cho tôi điếc cả tai. Đạn pháo binh yểm trợ rơi xuống chung quanh đống với những tiếng nổ nổ nổ và kính vỡ làm cho một đống phải rung rinh. Đạn sáng thì tất cả tiếng súng mới im bặt. Ngoài trời ánh nắng sáng đang lên chòm chớp trong làn sương mù. Sương mù còn đong trên các tàng cây to và bãi cỏ. Người lính cùng cả trận chiến cùng nôm đang nổ nổ nổ nổ không còn nguyên vẹn trong một hố bom, đó là thấy cả một đống công Việt Cộng. Nhưng người lính mang gùi trên lưng, thân đen đúa gùn như trên truông trong mảnh với thô sơ, đang đi xuống chòm,

Cuốc chiêng ở Đông Dương đã thế chòm đất hay chòm?

Dù mùn dù không, trên trận tuyến mà hai bên đang đi diệt nhau thì cuốc chiêng dai dẳng coi như tiếng chòm đất mà không gì quy định gì cả, chòm đi cho các chiến binh đang nổ nổ nổ nổ cả mình một học sĩ quan chưa chòm cả một trận chiến mà không có một chút lợi ích nào hết.

Đây là một cuộc chiến duy nhất trong lịch sử mà cả hai bên đều có một chiến thắng quyết định nào, dù rằng cả hai bên cả chiến thắng bên nào cũng không ngừng tin tưởng rằng mình đã thắng trận.

Trên những chiếc bom được dùng trong cuộc tranh chấp này đã vượt hẳn trên những chiếc bom được cả hai bên các cuộc chiến tranh trước đây cũng như vậy. Cuộc chiến này cũng được hai bên áp dụng tất cả các hình thức kỹ thuật tác chiến tận tâm tận sức để chiến đấu. Và cuộc chiến này cũng là bài chiến thắng đi đầu tiên. Các nhà tiên đoán có đầu tiên được những nhà đầu tiên đã được xác định trong những điều kiện thật trong tác chiến. Cho tới bây giờ người ta cả hai bên đều có một sự tập trung nào quá nhiều chỉ cần có khả năng hủy diệt trong một thời điểm như họ phải thắng, và đó đôi khi những vũ khí thô sơ nhất lại làm cho những trang thiết bị tinh vi hơn phải thất bại.

Một bên thì có những quả bom tinh khôn (laser) để dùng để chiến đấu, những nhà tiên đoán về đầu tiên biết tìm kiếm mục tiêu và những phi công vận tải không lồ.... Còn bên kia thì có những "bẫy cạm bẫy" bằng tre vót nhọn và những dòng nước lũ khuân vác đầy xe tải, những thùng quân vận tải trôi theo dòng nước từ những ngư dân và được vận lên các loại thép căng ở hẻm lều cách đó chỉ 50 cây số ngàn.... để những đoàn xe vận tải những Molotova, những xe tăng lội nước, và những trạm "tên lửa" được kín rãi rác trong rừng bẫy. Những cuộc tàn sát được bình tĩnh chiến đấu và được lòng lên chiến thắng trong máy đi đầu toán... và những vận chuyển những mã vận tải kèm theo hành động của tay chân họ sẽ ghé rún... nói chung.

Cuộc chiến này cũng có những hình thức kỹ thuật và một hạn chế tầm sát hại của vũ khí, và những hạn chế này có thể còn gây ra nhiều một mặt và chiến công và nhân mạng hơn nữa không chiến tranh. Cuộc tranh chấp này đã phát triển ra và những một cuộc chiến đấu là một cuộc đấu quyết tâm, đó các siêu cường có chế độ thí nghiệm các loại vũ khí và chiến công tận tâm

nhất cũng như những chiến thuật chiến lược tâm lý nhất của mình.

Tuyên Truyền và Thông Tin đã giữ một vai trò quyết định. Qua truyền hình, chiến sự đã được phóng chiếu trên tivi; những hình ảnh đẫm máu và rút tỉa thông tin của cuộc chiến được chiếu trên tivi những yên tĩnh nhất và được báo chí đưa tin, đã làm rung động các nước Mĩ, chia rẽ dư luận Mĩ, gây sự chú ý trong giới báo chí, đã gây ra những cuộc biểu tình phản chiến, những đám đông man rợ, và gây ra một ý niệm xấu cho tất cả các nước văn minh nhất trên thế giới.

Hoa Kỳ đã nhẩy vào cuộc chiến mà không có một lý do tuyên chiến trước và đã tung ra một lực lượng quân sự khá quan trọng. Đùng một cái, trong lúc các phi hành gia của họ đang trên cung trăng, họ mới khám phá ra là đã tồn tại lâu hơn rồi vào một cái bóng mờ mờ và đang bắn sa lầy, nên họ quyết định bằng mọi giá phải cố gắng thoát ra khỏi vùng sình mà không bị mất uy tín.

Vào năm 1969, trong đợt rút quân đầu tiên, một anh lính còn trẻ thuộc lực lượng Thủy Quân Lục Chiến Mĩ đã mải mại cao giọng nói về cách vô liêm sỉ :

□

- "Tại sao chúng ta không tuyên bố một cách giản dị là chúng ta đã ngừng trở lại, và nước Việt Nam đã hoàn toàn được bình ổn xong, nên chúng ta đi về nhà !"

Việt đã xảy ra sau đó đã cho thủy chú lính thủy nọ đã nói một câu gọn như

tiên tri, bởi vì phần chánh yếu đã được làm y như thế. Cuộc chiến Đông Dương là cuộc chiến đấu tiên mà các trưc thăng đã có một vai trò quyết định trong tác chiến. Vào một lúc nào đó người ta đã tung ra đến 5000 chiến trưc thăng trên không phần Miền Nam Việt Nam, đưa lực lượng Bộ Binh Hoa Kỳ lên hàng đầu ba của Không Lực thời gian, sau Không Lực Hoa Kỳ và Không Lực Liên Xô.

Trong thời gian tám năm rồi thì tham chiến của Hoa Kỳ, cũng như của Việt Nam đã tung ra hai cuộc tấn công lớn mà hậu quả đáng kể là những trận chiến có tính cách quyết định. Đó là cuộc "tấn công kích Tắt Mùa Thân (1968) và cuộc xâm lăng chớp nhoáng mùa xuân 1972.

Lực lượng Hoa Kỳ và QLVNCH đã khởi xướng hai cuộc phần công: tấn công qua biên giới Campuchia và hành quân qua lãnh thổ Lào. Tấn công được coi là người đã chiến thắng trong trận chiến Đồi biên Phố, tướng Võ nguyên Giáp cũng chấp nhận được sự thất bại hoàn toàn trong cả 3 lãnh vực mà ông ta chấp nhận mục đích chiến đấu. Đó là : sự nổi dậy của dân chúng của các đô thị Miền Nam, chiến tranh du kích, và chiến tranh quy mô lớn. Những vấn đề hành động và địa điểm kín đáo, và rút nhanh đám tàn quân về địa điểm kín đáo bổ sung cho các đơn vị trong các khu rừng rậm trên đất Lào và trên dãy Trường Sơn, ông ta đã khôn khéo làm cho địch quân tấn công rừng quân của người đã thắng trận.

Cả Hoa Kỳ và VNCH chấp thu nhận có 50% chiến thắng: vì bởi người họ trong không gian và thời gian nên các cuộc hành quân không được phép thực sâu hay mở rộng đúng mục đích khai thác thì đa các thành quả chiến thắng được. Về phía Hoa Kỳ, trong suốt chiến đấu của cuộc chiến người binh sĩ của họ chấp nhận bao giờ được thông báo đúng mục đích chiến đấu dù là như thế, những lời thì người được thông báo hết sức sai lệch và những lý do thất bại của cuộc chiến.

Trái lại, về phía công sơn, chúng ta bao giờ cán binh của họ lại không được các giới thích công nhân kể lý do của cuộc chiến hay được thông báo sai lầm về mặt diễn tiến đã xảy ra. Khi rút quân, người đi Miền về đình ninh rừng họ đã làm tròn lời cam kết "trong danh dự". Họ đã phải chi ra hơn hai trăm triệu kim cho cuộc chiến và mất đi 58.000 người lính (gồm cả khoảng 10.000 chết vì tai nạn linh tinh, tại nạn lưu thông đường bộ trên trong việc xử dụng súng đạn).

Công sơn Bắc Việt đã tàn phá hết đất nước của Việt Nam của họ, đâu đâu cũng thấy nhà tan cửa nát, và họ đã mất đi trên 1 triệu người chết, mà không được các mặt tiêu mà họ đã đưa ra. Những cán binh (Việt Cộng) mà họ gài vào Miền Nam chúng ta sống lẩn lút trong rừng thiêng nước độc hay trong bóng đêm sinh lý, sống xa quẩn chúng.

Quân dân Miền Nam chiến đấu để bảo toàn vẹn lãnh thổ của họ. Họ nhìn thấy đất nước của họ bị phân chia, và Chính Phủ của họ được thành lập qua các cuộc bầu cử có sự kiểm soát từ bên ngoài. Họ giữ vững những thành phố hùng mạnh và thôn dã, kiểm soát 85% dân chúng, những họ có một thế lực cũng không kém: 600.000 quân và dân chiến đấu, và 1 triệu người lính chính trị. Và thế thì không thấy gì quy định gì hết.

Những ai trong chúng ta người nào đã từng bị "dính líu" vào cuộc chiến này ngay từ đầu cho đến khi tàn cuộc thì sẽ giữ mãi những ấn tượng sâu sắc về những hình ảnh đau thương khủng khiếp mà họ không bao giờ quên :

- Hình ảnh lúc khai những mỏ chôn tập thể ở Huế, sau những cuộc tàn sát ghê rợn của Tội ác Miền Thân (1968);
- Quang cảnh những đường sá hoang vắng dẫu là lớn là đường;
- Những tù binh công sơn những nhạc và đang bị đánh bom mất mũi và đầu óc như tung ra..;
- Những phi công Miền ngược tay đưa lên trời bị đưa đi diễu hành quanh thành phố Hà Nội dưới ánh đèn chớp của các phóng viên báo chí, mất cướp xuồng dẫu những tiếng hò reo và những nắm tay giằng dụa của quần chúng ;
- Những xác chết của Việt Cộng sinh lên to đùng vì bị liên thanh dồn bôn họ như những con mồi của thú săn, những là con người;
- Những cơn mưa tàn phá có tánh cách hủy diệt của các pháo đài bay B.52, những cái nhìn sững hãi, ngơ c nhiên và không thể chịu nổi của những

trên mặt trời....

Nhưng thời gian xa xôi hẻo lánh như Pleime, Dak To, Khe Sanh, An Lộc...
thời gian buồn quên trong những cánh rừng đèo heo hút gió như t, giã nhai
rừng tre hay vòm cây cao su bạt ngàn, những chiếc vòm giã nhai các ngọn đuốt
hoang vu... Đuốt nhiên đã trở thành nỗi niềm trong một đêm nào đó, và rồi giã
đây rồi bị chìm trong quên lãng trong thời điếm mà tất cả hình như đang diễn
hồi kết thúc. Đã có rừng núi k, niềm và lòng căm giận ra trong trí
tôi. Tôi thấy sự đã sự vòm quá nhiều biến cố, vòm khá nhiều
trên chiến hay bị vây hãm, thời gian đi theo quá nhiều vòng cẳng
trên mặt đất đ, tang ch và đ, y r, y thầy ma n. Có lẽ tôi
ph, vi, t kho, ng 20 quyển sách đ, gi, i thích như ng gì tôi đã
ch, ng ki, n và đã tìm hi, u. Tôi có thể nói v, ng, i Nh, t (tôi đã
chi, n đ, u ch, ng Nh, t), v, các trên chiến ở Hà Nội, Lạng Sơn,
hay ở Huế, v, những ph, n, ng, i Pháp bị hãm hi, p, bị nh, c
hình hay bị ch, đ, u và thiêu sự ng trên v, a hè c, a c, xá
Jauréguiberry Đ, làm gì? Tất cả đ, u đã thu, c v, dĩ vãng
xa xôi quá rồi. Trong lúc đang có nhiều ng, i ch, t và nhiều t, n
th, m k, ch r, t g, n đây... Tôi nghĩ đ, n 3 ng, i b, n
c, a tôi, ba ng, i chuyên viên quay phim:

- Larry Burrows, một người Anh trẻ tinh thần lạc lõng, thời gian
tánh và gan lì, thích ch, y như bay đ, n tr, c các trái bom rồi
n, m ng, a ra đ, đ, c nhìn th, y nó rồi xu, ng và ch, p, nh khi
bom nổ.
- Huer, một người Pháp không bao giờ biết mất mát là gì, bình
tĩnh và buồn bã, thời gian đ, c gi, i th, ng Capa.
- Shimamoto, một người Nhật, một m, o như ng gân gu, c, đa
nghĩ và t, hào như một võ sĩ đ, o.

Chỉ có trèo cưỡi ngựa chèo thuyền đi vào núi, chèo vài trăm thước cách cánh quân mà tôi đang đi theo, trên đất Lào. Không có một ai đi tìm kiếm và xác định chỗ trú ẩn trong rừng quan tài bằng sự tập trung dúi mũi vào cành lá sum sê của cánh rừng bát ngát thích ăn thịt người!

Tôi nghĩ tới cuộc chiến của M. Lai với những bác sĩ như ông của nó : 40 phút và trở về hành quy, thân xác đầy vết thương nằm ngang chót chung với nhau. Hoa Kỳ đã cho thí nghiệm và truy tố ra tòa án binh trung úy Calley, một sĩ quan xử tử trắng và ngoan cố.

Những ai biết khi tôi về mặt tàn sát tập thể một làng người Thái ở Dakson đâu? Tôi đã đi xuyên qua làng này, một tiểu đoàn Việt Cộng đã tàn sát và tàn phá một ngôi làng bởi vì dân chúng trong làng này không ai chịu theo cộng sản, chân tôi bước đi qua những đống tro tàn còn sót lại, ngập đẫm máu thịt cá, tro của các nhà tranh mà cộng sản đã đốt sạch bằng súng phun lửa của họ. 250 thi hài của những bào thai người nằm rải rác khắp nơi trên mặt đất, còn âm thanh cháy nóng, trong đó có 103 trẻ em. Tất cả là một cảnh tượng ghê rợn, tàn ác, không thể chịu nổi, cảnh các thi thể sinh lên rồi bị những phùng lên dưới ánh nắng mặt trời, những người như heo quay có đầu người.

Có những ai trong chúng ta lúc có mặt ở quanh vĩ tuyến 17 vào mùa xuân năm 1972, mà có thể lo ngại về những cuộc khởi trí như những hình ảnh của các ác mộng trên con lộ Quảng Trị? Pháo binh của Cộng sản Bắc Việt đã tập trung hàng loạt vào hàng hàng loạt người dân tị nạn đang chực chờ ở Huế: những trái bom đã cày lên đám đông dân chúng kinh hoàng rồi có những pháp, đánh nát và lướt qua lướt lại các sống lưng và các thi thể đàn bà và trẻ con, như các cốc đổ vỡ. Đã có đến 20.000 người chết trên mặt khoanh đào trống như a chài dài có 40 cây sống ngàn: Mặt đường không còn màu đen của nhựa nóng mà đổ lên mặt lộ máu đỏ đã đen sẫm vì máu đã khô rồi.... (chú thích của người dịch: đó là đống Quercus L. 1 đổ xuống mang tên là:Đống kinh hoàng)

Tôi Đèo Chuối, tôi đi lên xuống mặt làng lên ở Gia Kim. Ở đây dân tị nạn người Bắc đang rong chơi ngoài đường. Trong một quán cà phê nhỏ, người bên tôi phở nóng, những người thì đang vừa ăn vừa nghe những ngôn viên của đài Tiếng Nói Hoa Kỳ ca tụng sự "ngon ngon" với một niềm vui lây của một bình luận gia trên đài bóng chày.

Tôi Tân sơn Nhứt, các phi công trực thăng và phi công săn giết Phantoms trong buổi bay kỳ lạ, vượt cao các mũ lên trời, vui vẻ với nhau, chuyển tay nhau một chai cognac và một thùng uống của họ chai vừa rồi và hết vang:

- "h t r i, anh em i ! chúng ta s đ c v nhà r i "

Ngay t i Sài Gòn khi đ ng h v a gõ 8 ti ng, t t c moi ho t đ ng đ u ng ng l i, l u thông đ ng h n l i, m i ng i đ ng yên l ng trong khi các binh sĩ đ ng nghiêm, Mi n Nam Vi t Nam dành m t phút m c ni m cho m t s l n chi n sĩ đã b mình trong chi n cu c. Sau phút m c ni m, các chuông nhà th đ liên h i trên kh p th đô Mi n Nam Vi t Nam . Cùng m t lúc đó có ti ng v ng xa x m c a s bi u l n ào n y, các thành ph l n c a Hoa K cũng đã s ng trong nh ng phát súng m ng ròn r ã, và theo m t b n tin c a thông t n xã Tass thì Hà N i m ng r treo c trong m t b u không khí hoan l c. Và T ng Th ng Nixon trong m t thông đ p g i cho qu c dân đã m đ u b ng nh ng ch nói lên d lu n chung c a t t c m i ng i có thi n chí : M t k nguyên hòa bình m i đang b t đ u cho nhân lo i "

M t ng i th r ng b c đ n g n chi c máy truy n thanh, đ t trên m t cái k , v a đ a tay v n t t chi c máy v a l m b m khó ch u :

- " Ông Nixon c đ n đây r i h n nói !, Con đ ng t Sài Gòn lên đây đã b c t đ t g n ba ch c cây s , và có trên m i xe

vấn đề đã bắt đầu từ mình. "

Tôi phải chờ 48 tiếng đồng hồ mới được thông báo về Sài Gòn của Miền Nam Việt Nam. Cuộc chiến đã được mở ra sau nhiều tuần đánh nhau ác liệt, dần dần theo đồng nghĩa còn rải rác thi và xác xe cháy mà xe vẫn đang dần dần. Sài Gòn hàng trăm phần trăm trở nên hoang vắng và nghiêm trang tay bắt tay bắt đầu nhốt đám rước đi vào chùa Vĩnh Nghiêm để y hoa và cúng tế ngay trung tâm thành phố. Trong nhà thờ Chánh Tòa cũng có những đám rước, hàng ngàn tín đồ công giáo chen chúc nhau quanh thánh lễ. Các Phật tử và tín đồ Công giáo theo lời kêu gọi của các Sĩ và các Cha sĩ của mình, đã tập hợp một ngày cuối nguy hiểm cho hòa bình, mà theo bản văn của lời kêu gọi là một:

"nền hòa bình không phải của Nga Sô Việt, cũng không phải của Trung Cộng hay của Hoa Kỳ mà là một nền hòa bình của Việt Nam. Một nền hòa bình cho những người không có tội do, công bằng và trong tình anh em, hòa giải giữa dân tộc với nhau, và tìm kiếm những điều tốt nhất của mình"

Trước đêm năm mới (âm lịch), một năm Sửu thu hoạch, đó là một lời chúc tốt đẹp nhất.... Những than ôi, những lời chúc tốt đẹp luôn luôn không bao giờ được thừa nhận. Các trận đánh xảy ra gần như khắp nơi. Tại Tây Ninh, thánh địa của đạo Cao Đài, sau 30 giờ tấn kích, một trung đoàn quân Bắc Việt đã rút lui để lại 300 xác chết ở vùng ngoại ô của thị xã. Tại Sa Huỳnh, một hải quân đánh cá nhỏ dạt chân dãy Trường Sơn, có sự đồng ý ác liệt của hai sư đoàn Miền Nam Việt Nam; tại Đồng

bờ sông Cửu Long, ven Đèo Tháp Mười và rừng U minh; trên Cao Nguyên Trung Phần, chung quanh đèo Ben Het của Biệt động quân; Ba trăm ba mươi bốn (334) trăn tấn công của công sơn vào lãnh thổ của Miền Nam Việt Nam được ghi nhận ngay trong 2 ngày sau khi Hiệp Định Ngừng Bắn Paris ngày 27/1/ 1973 được chính thức công bố

Nhà hòa bình ở Việt Nam vẫn còn là một o vng!